

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/165/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119212745
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8119212745.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobcu: V. G. F., T. XX.X.XXXX, H. I., Š. XXXX/XX, zastúpený: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47256907, p r o t i žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36234176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47234679, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý žalobcovi žalovaným na základe zmluvy o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 6.8.2019 žiadal určiť, že zmluva o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX uzavretá medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom je bezúročná a bez poplatkov. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril XX.XX.XXXX predmetnú zmluvu, v ktorej nie sú dodržané jej povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/, f/, j/, k/, y/ zákona č. 129/2010 Z.z., čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona. Uviedol, že konkrétne v zmluve chýba adresa predávajúceho, termín konečnej splatnosti úveru, keďže údaj 72 mesiacov uvedený v zmluve je neurčitý, nedostatočný a navyše nezrozumiteľný. Ďalej poukázal na absenciu rozlíšenia splátky na istinu, úrok a poplatky. Vyslovil názor, že uvedenie rozpätia RPMN v zmluve od 31,8% do 33,3% je nepresné a navyše aj nesprávne, keďže reálna RPMN činí 34,88%. V nesprávnej výške je uvedená aj celková čiastka, ktorú musí zaplatiť, správna je 10.899,36 Eur (151,38 x 72 splátok) a nie 10.481,76 Eur, ako je to v zmluve. Napokon poukázal aj na § 11 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona a mal za to, že v zmluve je nesprávne uvedená priemerná výška RPMN v neprospech jeho ako spotrebiteľa, keďže v októbri 2013 predstavovala 15,81% a v zmluve je 18,84%. V závere vyslovil názor, že odplata viac ako 34% je v rozpore s dobrými mravmi.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil tvrdiac, že zmluva má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. K adrese predávajúceho uviedol, že nešlo o účelový úver určený na kúpu vecí, ale na úhradu záväzkov uvedených v prílohe č. 1, čo uvádza položka č. 32 úverovej zmluvy a teda uvedenie adresy neexistujúceho predávajúceho nie je možné. K rozpätiu RPMN zdôraznil, že zákon nestanovuje, že musí byť uvedená jedným konkrétnym číslom, navyše žalobcovi bola zaslaná aj presná hodnota RPMN, keďže tá je závislá odo dňa, kedy došlo k reálnemu čerpaniu finančných prostriedkov. Výpočet RPMN bol v súlade so vzorcom, ktorý je uvedený v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z. a z ktorého je zrejmé, že dôležitý je aj údaj o čerpaní úveru. Nakoľko medzi zaslaním úverovej zmluvy klientovi na podpis a jej vrátením späť a následným reálnym čerpaním finančných prostriedkov uplynie niekoľko

dní, žalovaný mal záujem poskytnúť klientovi korektnú a reálnu hodnotu RPMN a po zaslaní finančných prostriedkov bola klientovi presná hodnota RPMN oznámená. V tejto súvislosti poukázal aj na závery súdov, ktoré nepovažovali takéto rozpätie RPMN v zmluve za rozporné so zákonom, konkrétne rozhodnutie Okresného súdu Senica 9Csp/188/2017 a Krajského súdu Banská Bystrica 43Co/24/2017.

3. K neuvedeniu termínu konečnej splatnosti uviedol, že v zmluve veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, kedy je konečná splatnosť úveru. Poukázal aj na závery vyplývajúce z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky vo vnútroštátnej právnej úprave musí byť primeraná, za primerané by sa však nemalo považovať, ak ide o neuvedenie niektorých náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Napokon aj nová právna úprava s odkazom na tento rozsudok v novele zákona o spotrebiteľských úveroch - zákone č. 279/2017 vypustila v § 9 ods. 2 písm. d/ slová „a termín konečnej splatnosti“ a v § 9 ods. 2 písm. i/ nahradila formuláciu „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ slovami „frekvenciu splátok“. K záveru, že uvedenú formu konečnej splatnosti úveru v zmluve považujú súdy za dostatočnú dospel napr. Okresný súd Poprad v rozsudku 17Csp/158/2017 zo dňa 21.11.2017 alebo Okresný súd Lučenec v rozsudku 13Csp/132/2017 zo dňa 16.10.2017.

4. Žalovaný vyslovil tiež názor o splnení náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., keďže v zmluve je uvedená výška mesačnej splátky (151,38 Eur), počet splátok (72) a tiež údaj o ich splatnosti pod bodom 44. K rozkladu splátok opäť poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015 a citoval jeho závery, v zmysle ktorých smernica 2008/48/ES obsahuje úplnú harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere uvedené v článku 10 ods. 2, pričom členské štáty nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave vyžadovať náležitosti nad rámec uvedený v spomínanom článku, podľa ktorého sa vyžaduje len uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok. Opäť zdôraznil novú právnu úpravu zákona č. 129/2010 Z.z. účinnú od 1.5.2018 a poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, ktorý spornú náležitosť posúdil eurokomformne.

5. Žalovaný nesúhlasil ani s názorom o neprimeranej úrokovej sadzbe, keďže súdy akceptujú jej výšku do 2,5 násobku priemeru bánk (napr. rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš 10Csp/119/2016). V čase uzavretia predmetnej zmluvy bola priemerná úroková sadzba v bankách pre daný typ úveru 13,02%, v úverovej zmluve je 24,03% a teda nie je v rozpore s dobrými mravmi.

6. K priemernej hodnote RPMN žalovaný uviedol, že tá v zmluve je uvedená a že zákon nikde neuvádza, že ak je uvedená nesprávne, zmluva je bezúročná a bez poplatková. Zároveň však trval na jej správnej výške v zmluve s poukazom na § 21 ods. 2 a § 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z.z., keďže pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN na príslušný kalendárny štvrtrok je relevantná priemerná hodnota RPMN za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

7. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného zotrval na argumentácii o chýbajúcej náležitosti adresy predávajúceho s tým, že sa to vyžaduje aj u poskytovateľov úverových služieb a že nestačí, ak je uvedená jeho adresa len v záhlaví zmluvy. Citoval časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove 4Co/138/2014 a Krajského súdu v Trnave 23Co/354/2013. Žalobca zotrval aj na tom, že v zmluve musí byť uvedený presný údaj o RPMN a že kalkulačka na výpočet RPMN na internetových stránkach sa bežne používa v súdnej praxi. Tiež priemerná hodnota RPMN bola posúdená podľa štatistických údajov na stránke NBS. Zotrval aj na tom, že v zmluve chýba termín konečnej splatnosti úveru bez akéhokoľvek výpočtu a to bez ohľadu na ďalší vývoj legislatívy, na ktorý poukázal žalovaný. Žalobca naďalej trval na nutnosti rozlíšenia splátky a kritizoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 146/2017 s tvrdením, že sa v ňom odchýlil od iných súdnych rozhodnutí v skutkovo i právne obdobných veciach, argumentačne sa s tým nevyporiadal a tým porušil princíp právnej istoty. Naďalej viaceré súdy si tento názor neosvojili a uvádzajú konkrétne spisové značky súdnych rozhodnutí. Ide o rozhodnutia z marca až mája 2018. Zdôraznil, že smernica, na ktorú poukazuje žalovaný nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi a preto nie je možné sa ňu odvolávať. Žalobca trval tiež na tom, že úroková sadzba 27,71%, ktorá prekračuje trhovú hodnotu (13,08%) o 14,69% je v rozpore s dobrými mravmi.

8. Žalovaný v duplike na repliku žalobcu zdôraznil, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015 je dôležitý, keďže poukazuje na nevyhnutnosť eurokomformného výkladu § 9 ods. 2 písm. k/ a f/ zákona

č. 129/2010 Z.z., k čomu dospel aj Krajský súd v Košiciach v uznesení 6Co/172/2018 zo dňa 25.6.2019, ktorého závery odcitoval. Navyše žalovaný poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18 zo dňa 5.9.2019, ktorý uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ až j/ smernice 2008/48/ES v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave akou je aj vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej (teda zákon č. 129/2010 Z.z.), podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov, pričom spomínaný článok smernice sa má uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

9. V súvislosti s RPMN žalovaný trval na tom, že internetové kalkulačky majú len informatívny charakter a nepredstavujú hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnú hodnotu RPMN. Otázka uvedenia rozpätia RPMN v zmluve sa rieši v prejudiciálnom konaní na Súdnom dvore EÚ na základe návrhu Krajského súdu v Trnave. Zotrval aj na správnosti výšky priemernej hodnoty RPMN, ktorá bola posúdená za druhý kalendárny štvrtok v roku 2013 podľa údajov zverejnených na stránke Ministerstva financií SR.

10. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, zmluvou o hotovostnom a revolvingovom úvere zo dňa XX.XX.XXXX, splátkovým kalendárom, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

11. Dňa XX.XX.XXXX bola uzavretá pod č. XXXXXXXXXXXX formulárová zmluva o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom. V úvodnej časti zmluvy sú údaje o žalobcovi, z ktorých vyplýva, že je slobodný a má jedno vyživované dieťa, má vlastné bývanie, zamestnaný je MO SR s čistým mesačným príjmom 1200 Eur. V zmluve nie sú žiadne údaje týkajúce sa výdavkov.

12. V ďalšej časti zmluvy sú konkrétne údaje o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol poskytnutý vo výške 5.000 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 27,7%. Dohodnutých bolo 72 splátok po 151,38 Eur. Ako lehota splatnosti je uvedených 72 mesiacov po poskytnutí úveru do 15.dňa posledného mesiaca. Uvedené je RPMN v rozpätí od 31,8% do 33,3% s odkazom na bod 44 s tým, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru a že klient súhlasí s tým, že spoločnosť mu ju oznámi po poskytnutí úveru.

13. V bode 45 je uvedená aj splatnosť splátok tak, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti nasledujúcich splátok je vždy 15.deň v kalendárnom mesiaci.

14. V zmluve je aj údaj o priemernej hodnote RPMN 18,84% a ako celková čiastka splatná spotrebiteľom je suma 10.481,76 Eur.

15. Pod bodom 46 zmluvy sú uvedené doplnkové služby a to konkrétne poistenie pod bodom 49 balíček štandard za úhradu 2,82 Eur z pravidelnej mesačnej splátky, pod bodom 50 je uvedené, že účastníci uzavreli dohodu o možnosti zmeny výšky a počtu splátok (dopísané je „áno“) za poplatok 1,49 Eur zahrnutý v splátke a pod bodom 52 je uvedené, že účastníci uzavreli aj dohodu o službe odloženej splátky (opäť je dopísané „áno“) taktiež za poplatok 1,49 Eur zahrnutý v splátke.

16. V zmluve sa uvádza, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú Úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. a žiadne iné dokumenty ako jej súčasťou sa neuvádzajú.

17. Spolu so zmluvou žalobca obdržal aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré sám predložil k žalobe. V nich je vysvetlené RPMN a uvádza sa, že tak poistenie ako aj zmluvy o doplnkovej službe nie sú povinné.

18. Je nepochybné, že zmluvu uzavretú medzi stranami je potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. v danom prípade v znení účinnom od 10.6.2013 do 30.4.2014.

19. Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi..

20. Podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona spotrebiteľom sa rozumie fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

21. Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona veriteľom sa rozumie fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

23. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
s) informácie o právach podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>> a podmienky ich uplatnenia,
t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>>,
u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>>, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>>,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>> za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

24. Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>>,
b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>>,
r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>>,
c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>> alebo
d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

25. Podľa § 2 ods. g/ citovaného zákona na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

26. Podľa § 2 písm. h/ citovaného zákona na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

27. Podľa § 2 písm. i/ citovaného zákona na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101?ucinnost=10.06.2013>>.

28. Súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu o ním tvrdených chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy okrem konečnej splatnosti úveru a uvádza k ním nasledovné: adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c/) sa podľa súdu logickým

a gramatickým výkladom vyžaduje len pri tých účelových úveroch, ktoré sú poskytnuté za účelom kúpy konkrétnej veci. Ide o všeobecne známu právnickú terminológiu rozlišujúcu pojmy „veriteľ“ a „predávajúci“, ktoré napokon rozlišuje aj zákonodarca v zákone č. 129/2010 Z.z., keď pod písm. b/ toho istého ustanovenia (§ 9 ods. 2) uvádza náležitosti veriteľa a pod písm. c/ spomína už predávajúceho. Nepochybne teda nestotožňuje tieto subjekty. Vysvetľuje len pojem veriteľa (v § 2 písm. b/), pojem „predávajúci“ je všeobecne známy. Napokon aj ďalšia časť ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/, v ktorej sa spomína reklamácia je typickým inštitútom vyplývajúcim predovšetkým z kúpnopredajnej zmluvy. V danom prípade nešlo o viazaný úver určený na kúpu tovaru a preto táto náležitosť nemohla byť v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená.

29. Náležitosť uvedená v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je v zmluve jasne uvedená ako výška splátky 151,38 Eur, počet splátok 72 a termín splatnosti v bode 45. K problematike rozlíšenia splátky na istinu, úrok a poplatky súd uvádza, že v súčasnosti existuje minimálne 9 rozhodnutí rôznych senátov Najvyššieho súdu SR, ktoré eurokomformným výkladom sporného ustanovenia dospeli k záveru, že spomínané členenie splátky nutné nie je. Ide o tieto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR: 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018, 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018, 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018, 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.4.2018, 4Cdo/65/2018 zo dňa 26.9.2018, 2Cdo/235/2017 zo dňa 21.12.2018, 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018 a 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.1.2019.

30. Spomínané rozhodnutia Najvyššieho súdu nepochybne je potrebné považovať už za ustálenú rozhodovaciu činnosť ako to vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/29/2017 zo dňa 24.1.2018, keďže ide o rozhodnutia, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor.

31. V odôvodnení rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2017 sa uvádza, že predložený návrh zákona je svojim obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2018 do slovenského právneho poriadku.

32. Podľa článku 10 ods. 2 písm. h/ citovanej smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

34. Najvyšší súd SR vo vyššie citovanom rozhodnutí uviedol nasledovné: „Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich závažnosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokomformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokomformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada komformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok ESD C-212/07 bod 110).

35. Rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to, sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č.

129/2010 Z.z. (teraz písm. l/) bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.

36. Eurokomformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy výška alebo počet, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokomformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

37. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov je potrebné mať na zreteli, že eurokomformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť jednotlivých splátok sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo aby mal spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku (ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bírovej) zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku).

38. Pokiaľ teda Slovenská republika je právnym štátom, ako sa to uvádza v článku 1 ods. 1 Ústavy SR, potom je potrebné zachovávať princíp právnej istoty a v súvislosti s ním akceptovať právne závery vyšších súdnych autorít, čo v danom prípade je reprezentované spomínanými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR. Ich nerešpektovanie by bolo možné vyhodnotiť aj ako svojvoľu v rozhodovaní, ktorá je neprípustná.

39. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na článok 2 ods. 2 CSP, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

40. Princípom právnej istoty sa už v minulosti v mnohých svojich rozhodnutiach zaoberal aj Ústavný súd SR. Ide o rozhodnutia IV.ÚS 499/11 z 22.11.2011, ako aj IV.ÚS 92/09, I.ÚS 87/93, PL ÚS 16/95, II.ÚS 80/99, III.ÚS 356/06, IV.ÚS 209/2010, PL ÚS 6/04, III. ÚS 328/05, ktoré zdôraznili, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť je ústavne neudržateľná. Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných sporoch zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie.

41. Súd považuje za potrebné dodať, že si je vedomý toho, že citovaná smernica 2008/48/ES nemá priamy účinok, ale práve pri výkladových problémoch jednotlivých ustanovení nášho právneho poriadku je potrebné z nej vychádzať a použiť tzv. eurokomformný výklad. Toho sa totiž často dožadujú v súdnych sporoch spotrebiteľa, ale tento výklad je potrebné použiť nielen v tých prípadoch, ak je to na prospech spotrebiteľa, ale aj opačne. To je aj prípad vyhodnotenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z., takže využijúc spomínaný eurokomformný výklad v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je potrebné splátku úveru rozlíšiť na splátku istiny, úrokov a poplatkov. Napokon tento záver vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 555/07.

42. Súd rozhodne nesúhlasí s názorom, podľa ktorého pre vnútroštátny súd nie sú relevantné a záväzné závery rozhodnutí Súdneho dvora EÚ. Uvedené rozsudky je nutné aplikovať pri spomínanom eurokomformnom výklade vnútroštátneho práva, ktoré sa musí vykladať v súlade s právom Únie čo vyplýva zo systému Zmluvy o fungovaní EÚ. Vnútroštátny súd má povinnosť zabezpečiť plnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní sporu. Pri zabezpečení práva Únie vnútroštátny súd nemôže dokonca uplatniť ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré by boli v rozpore s právom Únie (napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-555/07, body 48, 51).

43. Pre súd prvej inštancie je neakceptovateľné, ak rozsudky európskeho súdu by sa mali aplikovať len vtedy ak sú na prospech spotrebiteľa (napr. rozsudok C-473/00 „Cofidis“) a už nie opačne. Súd poukazuje aj na ďalší rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-453/00 z 13.1.2004 a z neho najmä na body 20 a 27. Podľa nich vnútroštátne orgány, teda aj súdy, sú povinné prihliadať k výkladu práva spoločenstva, ku ktorému dospel Súdny dvor. Podobne možno citovať aj rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 (B.Pfeiffer a spol.) a z neho body 110, 111, 113 a 114: „z konštantnej judikatúry založenej rozhodnutím Súdneho dvora z 10.4.1984 vo veci 14/83 Von Colson a Kamann vyplýva, že povinnosť členských štátov dosiahnuť cieľ ustanovený smernicou, pričom v zmysle článku 10 ZES štáty musia prijať všetky všeobecné alebo osobitné opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie výkonu tejto povinnosti, sa týka všetkých orgánov členských štátov vrátane súdnych orgánov v rámci ich právomoci. Je úlohou národných súdov zabezpečovať pre jednotlivcov právnu ochranu vyplývajúcu im z ustanovení komunitárneho práva a zaručovať plnú účinnosť týchto ustanovení. Národný súd aplikujúci vnútroštátne právo a najmä tie ustanovenia, ktoré boli prijaté špeciálne na účely splnenia požiadaviek smernice, je povinný v súlade s článkom 249 ods. 3 ZES v čo možno najväčšej možnej miere vykladať vnútroštátne právo v zmysle textu a účelu smernice, aby dosiahol výsledok ustanovený smernicou. Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s komunitárnym právom je inherentná systému, ktorý vytvára Zmluva o založení ES, pretože umožňuje národnému súdu pri riešení sporov zabezpečiť v rámci svojich právomocí plnú účinnosť komunitárneho práva (rozhodnutie z 15.5.2003 vo veci C-160/01)“.

44. K náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. súd zastáva názor, že výška RPMN by mala byť vypočítaná jedným konkrétnym číslom tak, ako to uvádzajú všetky banky či ostatné nebankové spoločnosti. V tomto konkrétnom prípade však žalobca vyslovil súhlas s tým, že RPMN je uvedená v určitom rozpätí a že žalovaný mu po poskytnutí úveru oznámi presnú výšku RPMN. Tak je to uvedené v príslušnej zmluve. Žalobca skutkové tvrdenie žalovaného o tom, že po poskytnutí úveru mu oznámil presnú výšku RPMN ani nespochybnil. V tejto súvislosti súd poukazuje na § 151 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého platí fikcia o nespornosti daného skutkového tvrdenia. V tejto súvislosti možno dať za pravdu žalovanému, že pre výpočet výšky RPMN je potrebné poznať aj dátum poskytnutia úveru a že internetové kalkulačky o výpočte RPMN nepredstavujú spoľahlivý dôkaz pre určenie správnej výšky RPMN.

45. Žalobca tiež tvrdil, že v zmluve nebola uvedená správne celková čiastka, ktorú mal zaplatiť. Ani s tým však nie je možné súhlasiť. Zo zmluvy totiž vyplýva, že súčasťou splátky 151,38 Eur bol aj poplatok 2,82 Eur za poisťné, 1,49 Eur za doplnkovú dohodu o možnosť zmeny splátok a 1,49 Eur za doplnkovú službu odkladu splátok. Zároveň zo Štandardných európskych informácií, ktoré boli odovzdané žalobcovi je uvedené, že nešlo o povinné náklady. Preto po ich odpočítaní mesačná splátka činila 145,58 Eur, za 72 splátok je to 10.481,76 Eur, takže celková čiastka bola v zmluve uvedená správne.

46. Oprávnenie spotrebiteľa podať žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru vyplýva z § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2018. Aj keď žalobca v žalobnom petite použil formuláciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy, súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením rozhodol o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, aj keď čiastočne z iných dôvodov ako uviedol žalobca. Fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. totiž nastáva zo zákona, teda bez ohľadu na vôľu účastníkov zmluvy. Nie je teda potrebné, aby spotrebiteľ nejakým spôsobom túto fikciu uplatnil a súd je povinný ex offo podrobovať súdnemu prieskumu zmluvu o spotrebiteľskom úvere a skúmať, či nenastala spomínaná zákonná fikcia. Aj keď teda žalobca nepoukazoval na absenciu iných povinných náležitostí zmluvy, súd sa musel z úradnej povinnosti zaoberať aj týmito ďalšími možnosťami záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Dospel pritom k záveru, že v zmluve nie sú uvedené predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona totiž nestačí v zmluve uviesť len výšku RPMN, ale aj to, z akých predpokladov sa vychádzalo pri jej výpočte. Je to z dôvodu, aby

spotrebiteľ mal predstavu o tom, čo vlastne RPMN predstavuje, pretože bez uvedenia spomínaných predpokladov, z ktorých sa RPMN vypočítala by výška RPMN predstavovala len strohý údaj bez potrebnej výpovednej hodnoty pre spotrebiteľa. To, že v zmluve sú uvedené v rôznych častiach ako iné povinné náležitosti (ako výška úveru, výška splátky, počet splátok) je irelevantné, pretože opäť gramatickým a logickým výkladom daného zákonného ustanovenia možno uzavrieť, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere musí byť jasne uvedené z akých predpokladov bolo RPMN vypočítané. Nestačí pritom, ak by to bolo konštatované v inom dokumente, ktorý nie je súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Štandardné európske informácie pritom nie sú súčasťou zmluvy spotrebiteľskom úvere. Súd pripomína, že totožne je táto náležitosť zmluvy uvedená aj v spomínanej smernici 2008/48/ES v článku 10 písm. g/.

47. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, súd súhlasil len s tým, že v predmetnej zmluve chýba termín konečnej splatnosti úveru ako náležitosť vyplývajúca z § 9 ods. 2 písm. f/ citovaného zákona. Nepochybne zákonodarca nemohol mať na mysli počet splátok (v danom prípade 72) ako za náležitosť predstavujúcu dobu trvania zmluvy o úvere, keďže počet splátok je uvedený v inej povinnej náležitosti zmluvy a to konkrétne v § 9 ods. 2 písm. k/. Napokon aj v už spomínanej smernici 2008/48/ES v článku 10 ods. 2 písm. c/ je uvedená ako náležitosť zmluvy o úvere dĺžka trvania zmluvy o úvere a pod písm. h/ výška, počet a frekvencia splátok. Teda aj podľa spomínanej európskej smernice dĺžka trvania zmluvy o úvere sa nemôže stotožňovať s počtom splátok. Z toho dôvodu preto v slovenskej právnej úprave bola spomínaná náležitosť ujasnená tým, že má obsahovať aj termín konečnej splatnosti úveru. Tento termín podľa názoru súdu musí byť určený dátumovo (minimálne mesiacom a rokom, pokiaľ by bola jasne v zmluve uvedená splatnosť mesačnej splátky). Nemožno totiž termín konečnej splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzatvorení zmluvy, akú dlhú dobu a dokedy má úver splácať, pretože práve to je účelom citovaného zákonného ustanovenia.

48. Ohľadom priemernej hodnoty RPMN súd uvádza, že žalobca nepochybne uviedol nesprávnu výšku tejto hodnoty, keď spomínal údaj z októbra 2013. Na príslušnej stránke Ministerstva financií sa totiž zverejňuje priemerná hodnota pre jednotlivé typy úverov vždy za obdobie kalendárneho štvrtroka a nie na mesiac. Podľa § 9 ods. 2 písm. y/ zákona č. 129/2010 Z.z., ak zmluva bola uzavretá do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný štvrtrok, vychádza sa z priemernej hodnoty RPMN za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. V danom prípade bola zmluva uzavretá 29.10.2013 ešte pred zverejnením priemernej hodnoty RPMN za tretí štvrtrok a preto bolo potrebné vychádzať z hodnoty za druhý kalendárny štvrtrok. Pri danom type úveru za druhý kalendárny štvrtrok bola priemerná hodnota RPMN 18,84% a teda v zmluve opäť je uvedená správne.

49. Súd napokon nesúhlasí ani s neprimeranou výškou úrokovej sadzby. Pri tomto hodnotení vychádzal zo štatistických údajov zverejnených na stránke Ministerstva financií SR o priemernej úrokovej sadzbe bánk. Pri spotrebiteľskom úvere poskytnutom na dobu 6 rokov v októbri 2013 priemerná úroková sadzba poskytovaná bankami činila 14,27% p.a. V tejto súvislosti súd dodáva, že nepovažuje za správne porovnávať cenu úveru s inými nebankovými spoločnosťami, ktoré často ich stanovujú v spoločensky nežiaducim rozsahu. Zároveň je však potrebné zohľadniť vyššiu mieru rizika nebankovej spoločnosti pri poskytovaní úveru a preto u takéhoto subjektu sa dajú akceptovať vyššie úroky ako v bankách, ale len pri primeranom navýšení. V tejto súvislosti možno poukázať na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co/151/2013 zo dňa 25.9.2013, ktorý konštatoval, že pri nebankových spoločnostiach sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne však nie viac ako 100 % proti priemeru bánk.

50. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

51. Dohodnutá úroková sadzba, v tomto prípade 27,71%, nepresiahla dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby bánk pri obdobnom úvere ($14,27 \times 2 = 28,54$) a preto nebolo možné prijať záver o jej neprimeranosti a rozpore s dobrými mravmi.

52. Súd teda vzhľadom na absenciu povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. a § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. vyhovel žalobe o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

53. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v spore úspešný a preto súd mu priznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

54. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.